

felejtsd el, mint aki megmenekül,
s lábát fölhúzva ül egy kavicsban,
bőre burkában,
gondolat nélkül és
embertelenül.

Kazal aljából

Szántsa fel kő a hold udvarát,
virágot nyílani nem akar, nem akar,
nem akar teremni krumplit, lucernát,
hogy kitélelne az Isten és pókos lova.

Régi babhüvely, régi babszár —
honnan lett ez és nevük ki adta?
Nyakig taposhat, ki járni nem rest.
Megülök én a kazal aljában.

Gyengéd a pillanat, befogad, tik-tak,
az óra szigorú, keríti kertjét.
Bekerítődik a rigófütty is
kopogó szem, borhangú száj előtt.

Ismerni fát pedig, olyan almát hoz,
homlokránc azon a círmok karéja!
Józsefattilafa . . . Ültetnék erdőt,
házát ültetnék abból a fából!

Hogy ne verje gaz a hold udvarát,
régibabhüvely, babszár ne lepje,
ne tigriscsíkos árnyak között
büngőzsdőlődne a pünkösdi dal!

